

דברי ישרים

פרק השבע לצעיריו העז

אלין תל"ז 437

ערוך ע"י ישראל שלום רבורי
בחוזאת מכון דברי ישר

פרק השבע משלבים תשפ"ה

השלישית, ישלם בעליו את מלאו הנזק.
ג. הגוב שור או בבש ושותו או מקרן,
ישלים הנגב פי חמץ מדקמי השור ופי
ארבע מדקמי השה, תשלומים אלו
נקראים "תשלהomi ארבעה ונמשה".

ד. דין "בא במחתרת", גנב הינט לבית
לגבב פאר שיל שם אנשים ונבר מכב
שאמ יתגדו לו והוא מסכל להרוג, ולא
מתקה התורה להרוג כדי להנאל, ולא
רק אם בא לחרגו מטר להשיפים עליו
ולהרנו, אלא כל אחד המאיציק לוזלו
מטר למונע את המאיצקה על ידי השבה
למציק באותה מטבח, ולא כדי
שתחטפתם מריביה ומחלקת דזולח מכך
אלא רק כדי למונע את המשך
המקאות והזקנים.

ה. דין "תשלהomi פפל", אכם שהוחכ
שהוא גנב, ישלם על גנבותו פי שניים
מושווי החפה.

ו. אם בקמתו של אכם האיקה על ידי
שأكلה מזון של אחר, ישלם בעל
מכהמה את מה שהאיקה בקמתו.
ז. אכם שהצליך אש ברשותו ולא
חשאים עלייה והASH התפשטה והזיקה,
ישלים המבעיר את מלא סcum הזיק.
ב乾坤, מפרט התורה את דיני
ארבעת משומרים, שומר חסם ושומר
שבר, שוכר וושאל.

נקרא גם על דיני מטה ומכחה
וה אסור לחייבת חיים של בני אכם עם
קם מה, וכן אסור הקבבת קרבו
לשבוקה נכה ומגעש הבירוק בך.
הקדש מאפנו אל חגר ועל האירות
הקדולה מטהלת עליינו מלazar אלקמה
ונתומם בונוסר לאסורי הקבלי לצער
יהוו.

נקרא על מצונה גזולה ומשובחה של
חלונאות קף ליהודי הנצרך ועל הדינים
והמצוים הקרים בזיה, בגון שלא
لتבע מפנו את הקף בזקקה אפיקו
שהגיא צמו הפרקעון, ולא לקחת רוח על
הקלנהה - רבית גען.

ג'למד גם על בך של פלונה מפר
לקחת משכון מהלונה ובמקרים
מסכנים מזונה הפלונה למחייב את
הmeshcon להו בשעות ובזמןיהם שהוא
זוקק לו לתקן נחול מינו הפקינים,

ביה בברך תמצית דברי הפרש בשלוב פרושים ודרושים

ז. המפה את עבדו הכנעני, ומות העבד
מדי - מיב מיתה. אך אם מת העבד בכאן
לא אמר מספר ימים, פטור האדון.
ח. אכם המפה אפיקו בשוג אש
מעברית, בגון בקהלן קטינה עם אכם
אחר, ובכלל המפה נולד ילד מות, אליו
לשלים קנס. ובמקורה שגם האש
נזוקה, ישלם המפה כדי למונע המפה את
חברו.

ט. המפה את עבדו הכנעני, עד שאבד
העבד את אף מאבריו, יצא העבד
לחפשי.
ללא אמר שפרט התורה דיני אכם
המאיציק אכם, מפרט התורה דיני שור
סמאיציק אכם, אם נהרג את האכם - יירג
השור, ואם מועד שבר ההור שלוש
פעמים, גם בעליך ישלם תשלום פיקאה
פפר, ואם השור רק האיך את האדם,
יקבל הנזק תשלום עבור הנזק.

התורה ממשיכה לפרט את דיני
זיקון גנון שטמנון של אכם שהאיך
את קםנו של מלאת, שהקנעה מהטטר
שלחים שודדים להאיך ושמירטם מטלה
על בעליךם, וכן את דיני אכם הוגב
קמו.

א. החופר בור ברשות קרכבים וונפל
לתוכו שור או צמור ונזק.

ב. שור פם של לא נח שלוש פעמים,
שנגן שור אמר, יקבל בעל השור הנזק
תשלום על סך מחייבת הנזק ולא יותר, אם
משונו של השור המאיציק, לדגמא, אם
ערכו של השור המאיציק הוא ארבע מימים
שקלים, ומאנק שהו ארבע מימים במאיה
וארבעים שקלים, ערכו של "חצי הנזק"
הוא שבעים שקלים, אך הנזק יקבל רק
פעמים של שקלים כי זה שוני של השור
המאיציק, דין זה הוא רק בשור פם ולא
בשור מועד.

ז. ילדים יקרים ומביבים!
פרק השבע נקבע נקראה צין מצות,
על שם חמשים ושלש המצוות
המפרחות בה, לא נאלים לפרט את
כלם במאמר זה אך נשלל למזכיר את
רבו ולפרט יותר את המצוות קרובות
העווסקות בעניינים שבין אכם לחברו,
דיני מוניות וזקון.
הפרשנה נפתחת בדיני שחورو של
עבד עברי, כדי שnezper שעד לא מזמן
עדדים הינו במצרים ועל כן הtorsה
מצונה אומנו לניג בקבוד בעבד ובאה
עבריים, ולשל כסם חPsi בונה
השביעית, ומקידמה התורה מזונה זו
לכל שאר דיני הפטנות הפלחים
בפרשנה, למלכנו למדיד פמיד את
പשא ומפו ומאנספער אם אמוני מני
ישאל.

התורה מפרשנת את דין של העבד
שאינו רוצה לצאת לחפשי, אשר
רוצה את אונו להזכיר את היודע
האמתי של יהודי בעולים זהה - להיות
עבד למלך מלכי המלכים הקדוש ברוך
הוא, ולא עבד לעבדים.
ג'למד את דיני אמה עבירה אשר
אביה מכרה, על הקונה לזר שאמה זו
בת ישראלי היא, ונילו לכבה כבוד
הראוי לה, ועל כן לאחר ששים או
בגיעה לגיל שיטים עשרה עליו
לשחררנה אם לא ישאנה לאשה או
ישיאנה לבנו.

הפרשנה ממשיכה בפרוט דיני אכם
סמאיציק את גוףו של מזולת, בתשעה
מרקורים.

א. החוגג ישראל בזידן - מיב מיתה.
ב. מהחוגג ישראל בשגגה - מיב גלות
בעיר מקלט.

ג. המפה אביו או אמו ופצע אותו -
מיב מיתה.
ד. האוגב נפש מישראל - מיב מיתה.
ה. המקלל את אביו או את אמו -
מיב מיתה.

ו. המפה את חברו ונכום לו חבלה או
צער חיב לשלים חמשה סייגי תשלומים,
לעתים את כלם ולפעמים רק את
קלם, משלמים הם עבור גזע, צער,
הזהאות רפי, שבת - דמי בטול
מלאכתו, ודמי בשגגה.

המישר מה בפְּרָשָׁה

תמצית דברי הפה בשלוב פרושים ודרושים

שתי מצוות נוטפות נאמרות במלקה הארץ של הפקשה בהתייחס לבואם עתידי של ישראל אל הארץ, שלא לדורות ברית עם שבעת הארץ, ולא לחושיב עבודה זכה הארץ.

במלקה הארץ של הפקשה בקנא על סמכתה שח' מטבחים לישראל למ畢אים אל הארץ, ובתוכה הקברים רומיות התורה שבגלל חטא יישראל כי ניסתם הארץ לא תחיה בדורות העלה ביותר קשה בראשם, אלא על ידי מלאך. יmd עם זה התורה מהירה את ישראל כי בבזבזם אל הארץ לא יעשו כמעשי הגויים, ובזכות שיעשו את צוון ה' הם יברכו ולא יפצעו בם חולמים ניארכו ימיםם והם מומנו.

באותו עניינו מטהרת התורה את סדרך בה תפבש הארץ לפניו כי ענייני באשר מארעה מהם מיטים, אך יושבי הארץ לא יגרשו מיד מהארץ, אלא מעט שורעת חיות.

בסיום הפקשה חזורת התורה אל סימים שלגני מפן תורה, בד' סיינו אומר מקודש ברוך היא למשה לעלות אל הר סיני, יmdatto הארץ גבור ואביהו ושבעים מזגני יישראל אשר נשרים ומשתנים מרחוק, ומשה גש לבודו אל הענף.

באותו היום חזר משה לבני ישראל וממנה אומתם על הקבינות למפטן תורה, וחזרו להם על המצוות שהצטו להם ומהם מקבלים את הקרים ומתהיבים לעשות את כל אשר יצוחה.

לאחר מפן פותב משה את התורה

מבראשית ועד ליום מפן תורה ובבורר מפקחת בה' בסינו, משכים משה ומורייב קרבנות ומזה מדםם על בני ישראל כדי להזכירם בברית ה', והעם שביהם ואומריהם כל אשר דבר ה' נצח ונשמע".

הפקשה מסתימת בعلית משה למר ימי לאמר מפן תורה למשן ארבעים יום וארבעים לילה בני לקבב בסופם את אהوت הארץ, ובונם הוא ממנה את הרים נישפטו את קעם עד שיטוב, ובכל אותה העת יהושע בן נוע משרותו שהתלווה אליו נותר למלאות הבר במתנה לרדו של רבו לאמר ארבעים יום.

מצונה נוטפת שנלמד בענין זה, היא הפוכה שלא לשונות מאמותות דין בגל חמימים שמתעוררים בכל הדין על בעל דין עני או מסבו, אלא כל דין יחן נזון לאmittתו.

גם צווי זה נאמר לא רק לדינים אלא גם לכל אדם שרוואה שנעשה אצל לואת, אין לו לרשות על עשו היגול בוגל מסבונתו, ולמצדיק את מעשיו בוגל מסבונתו, ומזהר קצוי בחרס הידיעה כאשר עני רב עם עשר שלא בזקק, ומזהר שלב קאנשים מתמלא רחמים על העני, דיןים את העשיר לחובה על לא עניל בכפו.

מתוך מצונה זו של מקצתם ממלאה על מךש, מצונה אותנו התורה במצוות ששבת אבהה וסיע בקמת משא אפיקו של יהונתן שרחה לאיצנו התדרדר לדיזט נזונה נזונה.

בשלשת הפסוקים הבאים התורה מצונה את הדינים שלא למטות את מדין משום סבה שהיא, להתקתק ממשק, לא לפוך את דין של מי שיצא זראי קדיני קשות ולא לקחת שרד בשום צורה שהיא ואפיקו לשם קיום משפט צדק.

ושוב חזורת התורה על פאstor לצער את מגר, וזה עוד פעם מתוך שלושים נשל פעמים שמציהה על ב' התורה ופעמים מינם בפרקתו נקרה על מאורות השמייח ושמירת משפט, ובתחנה אותם התורה סמכים זה זהה למדנו שגמ בשנת שבת הארץ תיבים לשמר את יום השבת.

התורה מזיהה אותנו לקים את כל מאורות קשחה שאינה ולהזמר מלזעיר בפיינו שמות של עבודה זרה ונפיקו לברך סיימו דרכך, וכן לא לעשות שטיפות עם גוי בדי שלא יגיע מכך לידי שבועה בשם עבודה זרה.

נקרה על מצונות עלייה לרגל בשל רגילים, מצונה המפלת על כל זכר מישראל, ועל האסור לשחות טרפו פ██ח בעוד שיש ברשותנו מץ שלא מתברר.

מצונה נוטפת זראי קשימים למדנו בפרקษา, שלא להזמיר את מלךם מקריעים את מדין במקחה של להעלו על המזבם לכל המאהר עד לפני עלות השחר.

וזוד מצונה אותנו התורה קביה את מבוקלים לבית מפקד. ועוד מצונה אותנו בפערם מלבדם בשר בוגר או לא יכול או להנחת מהפערם.

ובתוך כך מדגישה ה_ticks את גצל הזרירות הנדרשת מאנו שלא יגרם צער לליה בוגל המשפון שמנצא ביד המלונה.

נקרא על גצל הזרירות המפלת עלינו בקבודם של מדינים ומלאן ישנא ובהאסור לקללם מס ושלום ולחקל בקבודם.

נלמד על מצונות מלחזקה ממשומות בתקלה חוץת ומヅירה את מצות פקיון סבו סבוכר כדי למדנו שבdomה לפקיון הבו שגער רק לאמר שערו שלושים יום מלחתו, כך גם שעריך בעל בוכור מבקשים ומעדים לטלפל בוכור בשלשים יום קראונים ואמר ב' נזונו לפחו.

עוד צוותה התורה שכך לאמר שיעברו שבעת ימים מההמלטה מטר לשחות את בן הבקמה או להקratio שרבו.

מציהה לנו התורה שאנו נזינו להתקרב למשם יתבכע ולהזיר עט קדוש, אך כדי להיות קדושים מזקירים לשם יתבכע שעליינו להתנאר מאכילת גבלות וטכפות, ואת בשר מטרכות משליכים לקלבים בשוכר זה שם לא חרצו את לשונם לבני ישראל במאכלים בליל הסחת, ומפניו למדנו דבר גדול, שאין מקודש ברוך הוא מifikם שבר כל בריה ובריה, אפילו אם כלב שעשה מעשה טוב, יזכה לשכר על ב'.

נקרה גם על אפס הלאוין המזיהים מלכבל לשון פרע באסור, ועל האווי מפלל על סבון שלא ישמע את טענת בעל דין אמד שלא בוגרי בעל מדין שני, צויז זה איינו רק על דין אלא הוא צויז לבלם שלא לשםously דבר רע על האות אל אם כן יש תועלת ברורה ממשעה זו, ועל פאstor לכבול את עדות של אעם רשות פסול לאודות אפיקו על דבר אמרת, וכן על מצרכות לחייב עדות אמתה עם עד שבעצמו לא נאה את המעש ומיד ביל שרכא.

נראה צוים נוטפת זראי קשימים למדנו בפרקשת בוגר מקריעים את מדין במקחה של מהלחת ביגים ובדי נפשות ובדי ממוני, גם צויז זה איינו מיניד רק לדינים בבית הדין אלא על כל אחד ואחד מישראל לחייב מפקד. ועוד מצונה אותנו בפערם מלבדם בשר בוגר שלא קדין אפיקו אם הם נזינו מן המעוות.